ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΟΥΖΕ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΘΥΣΙΑ

('Από τὸ 'Ημερολόγιο μιᾶς νέας)

12 Αὐγούστου.

«...Ἡ 'Αγγέλα μοῦ ἔγραψε σήμερα τὸ πρωΐ ὅτι θἀρθῆ νὰ μείνη μαζύ μας γιὰ λίγες ἑβδομάδες. Εἶμαι ἐνθουσιασμένη γιατί ἀγαπῶ πολὺ τὴν 'Αγγέλα. Καὶ ὅμως—τί περίεργο ;—ὕστερα ἀπ' τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς της μ' ἔπιασε ἀπὰ ἀνησυχία, ἕνα εἶδος κακοῦ προαισθήματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν μπορῶ νὰ ἀπαλλαγῶ.

Καὶ ὅμως τὴν 'Αγγέλα τὴν ἀγαπῶ. Τρία χρόνια περάσαμε μαζὺ ἐσωτερικὲς στὸ σχολεῖο. Ὕστερα ἐγὼ γύρισα κοντὰ στὴ μητέρα μου, καὶ ἡ 'Αγγέλα κοντὰ σ' ἕνα γέρο θεῖο της, μὲ τὸν ὁποῖο ζεῖ ἀκόμα. Τὰ χωριά μας γειτονεύουν καὶ ὅμως δὲν βλεπόμαστε καὶ τόσο συχνά!

Ἡ κακόμοιρη ἡ 'Αγγέλα!... Δὲν εἶνε εὐτυχισμένη... Ἀλλὰ μήπως εἶμαι ἐγώ; Εἶνε τόσο μονότονη ἡ ζωή μου! Τί μοῦ λείπει λοιπόν; Ὤ, ναί, ἡ ἀγάπη!... Πόσο διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ ζωή μου ἂν κἀποιος νέος, γλυκὸς καὶ τρυφερός, μὲ ὄμορφα, ὀνειροπόλα μάτια, μοῦ μιλοῦσε γι' ἀγάπη, ἂν μ' ἔπαιρνε στὸ πλευρό του γιὰ νὰ μὲ ὁδηγήση στὸν μεγάλο δρόμο τῆς ζωῆς!...

Ὑπάρχει ὁ νέος αὐτός;...

Μὰ βέβαια, ναί. Εἶνε ὁ γείτονάς μου, ὁ Γιῶργος. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ Γιῶργος δὲν μένει πάντα ἐδῶ. Ἡ δουλειά του τὸν ἀναγκάζει νὰ περνᾶ ὅλο σχεδὸν τὸν χρόνο στὸ Παρίσι. Ἐδῶ δὲν ἔρχεται παρὰ δυὸ μόνον μῆνες.

Τώρα ἔχει ξανάρθει πάλι, ἐδῶ καὶ μιὰ ἑβδομάδα.

Πόσο μεγάλη χαρὰ μοῦ δίνει ὅταν τὸν βλέπω, καὶ πόση λύπη ὅταν φεύγει! Μοῦ φαίνεται ὅτι κἄτι νοιώθει κι' αὐτὸς γιὰ μένα. Μερικές του ματιές, μερικὰ λόγια του μ' ἔκαναν νὰ τὸ καταλάβω αὐτό.

Μά, Θεέ μου, τί τρελλὰ ὄνειρα εἶνε αὐτὰ ποὺ κάνω!... Γιὰ μένα πειὰ πέρασε ὁ καιρὸς τῆς εὐτυχίας! Εἶμαι μιὰ γεροντοκόρη... εἴκοσι ἕξη χρόνων! Ἄλλες στὴν ἡλικία μου ἔχουνε σπίτι, οἰκογένεια, μικρὰ ὄμορφα παιδάκια!

...Ἐμπρός, Λουκία, παιδί μου, κουράγιο!... Μὴ σκέπτεσαι τί ἔχουν οἱ ἄλλοι. Κύτταξε πῶς θὰ εὐτυχήσης ἐσύ...»

* * *

18 Αὐγούστου.

«Εἶνε δυὸ μέρες τώρα ποὺ ἡ 'Αγγέλα βρίσκεται μαζύ μας. Τί εὐχαριστημένη ποὺ εἶμαι!... Εἶν' ὡραία ἡ 'Αγγέλα! Σκορπάει παντοῦ τὴ δροσιὰ καὶ τὴ χάρι τῆς ὀμορφιᾶς της.

Σ' ἕνα μας περίπατο συναντήσαμε καὶ τὸ Γιῶργο. Ἄ, τί πονηρὸς ποὺ εἶνε!... Γιὰ νὰ κεντήση, ἀσφαλῶς, περισσότερο τὴν ἀγάπη μου, καμώθηκε πὼς δὲν μὲ προσέχει καὶ ἔρριξε τὸ βλέμμα του στὴν 'Αγγέλα.

Ἡ 'Αγγέλα μοῦ ζήτησε πληροφορίες γι' αὐτὸν καὶ ὅταν τῆς τὶς ἔδωκα, μοῦ εἶπε:

— Δὲν εἶνε ἄσχημος. Ἔχει πολὺ τρυφερὸ ὕφος. Μοῦ φαίνεται πὼς μιὰ γυναῖκα θὰ ἦταν εὐτυχισμένη μαζύ του!...»

10 Σεπτεμβρίου.

«Τὸ χέρι μου τρέμει καθὼς χαράζω τὶς λέξεις αὐτές. Εἶνε τάχα ἀπ' τὴν ἴδια ἀδυναμία ποὺ μ' ἔπιασε καὶ προχτὲς ἢ ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ φανέρωσε ἡ 'Αγγέλα;

Ναί, προχτὲς κἄτι σὰν λιποθυμία μ' ἀνάγκασε νὰ κρεββατωθῶ ἄξαφνα τὸ ἀπόγευμα. Ἡ 'Αγγέλα βγῆκε ἔξω μόνη της. Ὅταν γύρισε εἶχε ἕνα πολὺ παράξενο ὕφος. Δὲν ἦταν γελαστὴ ὅπως πάντα. Τὴν ρώτησα τί ἔχει.

— Μὰ τίποτε, ἀγαπητή μου, μοῦ ἀπάντησε. Μιὰ ὑποψία τότε γλύστρησε στὴν καρδιά μου, καὶ ἡ ὑποψία αὐτὴ ἔχει μεγαλώσει τώρα πιὸ πολύ.

Ρώτησα ξανὰ ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα τὴν 'Αγγέλα γιὰ τὸν προχτεσινό της περίπατο.

Τὴ φορὰ αὐτὴ μοῦ τὰ ὡμολόγησε ὅλα.

Ὤ! πόσο ὑποφέρω!...

Μοῦ εἶπε ὅτι προχτές, ἐνῶ ἔκανε τὸν περίπατό της, ὁ Γιῶργος τὴν συνάντησε καὶ τῆς μίλησε. Τῆς εἶπε ὅτι ἐπὶ δυὸ χρόνια περίμενε ἀπὸ μέρους μου ἕνα ἐλάχιστο δεῦγμα ἀγάπης. Στὸ τέλος ὅμως ἡ ἀδιαφορία μου τὸν ἀτέλπισε...

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν 'Αγγέλα μαζύ μου. Ἡ καρδιά του ἦταν ἐλεύθερη κι' ἔννοιωσε ἀμέσως μιὰ βαθειὰ συγκίνησι μπρὸς στὴ χάρι καὶ στὴν ὀμορφιά της.

Τὴν ρώτησε ἂν θὰ ἤθελε καὶ αὐτὴ νὰ τὸν συλλογίζεται κάποτε, νὰ τῆς γράφη καὶ νὰ τοῦ γράφη.

Ἡ 'Αγγέλα ποὺ ἔχει καλὴ καρδιὰ δὲν δέχθηκε τίποτε, πρὶν μοῦ ζητήσει τὴν ἄδειά μου. Εἶνε δὲ βέβαιη ὅτι θὰ τῆς τὴν δώσω! Θὰ τὴν κάμω πολὺ εὐτυχισμένη, μοῦ εἶπε, καὶ τὰ μάγουλά της κοκκίνησαν.

Θεέ μου!... Τί νὰ κάμω τώρα; Ὅλα πειὰ χάθηκαν γιὰ μένα. Ὁ Γιῶργος ἀγαπάει τὴν 'Αγγέλα... Ἂς θυσιαστῶ λοιπόν, αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο.

Ἔδωσα στὴν 'Αγγέλα τὴν ἄδεια ποὺ μοῦ ζήτησε... Μὰ ἡ καρδιά μου εἶνε σπασμένη, ματωμένη!...

Ἐμπρός, κουράγιο, θὰ ὑποφέρω. Ξέρω ἄλλωστε τί εἶνε τὰ δάκρυα. Ἔκλαψα τόσες φορὲς στὴ ζωή μου!...

18 Σεπτεμβρίου.

Ἡ 'Αγγέλα μὲ παρακάλεσε νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν πατέρα τοῦ Γιώργου καὶ νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὴ συμπάθεια ποὺ τοὺς ἑνόνει.

Τί νὰ κάμω, τί νὰ κάμω, Θεούλη μου!...

Θὰ μπορέσω νὰ τὰ καταφέρω ἄραγε, θὰ βρῶ τὸ ἀπαιτούμενο θάρρος;...

Τρέμω μὴν προδοθῶ, μὴν ξεσπάσω ἔξαφνα σὲ κλάματα...

Τώρα ποὺ ὅλα χάθηκαν γιὰ μένα, ποὺ ὅλες μου ἡ ἐλπίδες ἔσβυσαν, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὸ Γιῶργο μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο.

Ὦ Θεέ μου, πόσο θὰ ἐλάτρευα τὸ Γιῶργο!... Πόσο τὸν λατρεύω!...

22 Σεπτεμβρίου.

Ἐξήγησα στὴν μητέρα μου ὅτι πρέπει νὰ μιλήσω γιὰ τὴν 'Αγγέλα στὸν πατέρα τοῦ Γιώργου.

Ἡ μητέρα μου ξαφνιάστηκε ὅταν μ' ἄκουσε. Φαίνεται ὅτι κἄτι εἶχε στὸ νοῦ της γιὰ αὐτὸ καὶ γιὰ τὸν Γιῶργο. Μοῦ εἶπε ὡστόσο ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀναμιχθῶ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, γιατί οἱ γάμοι φέρουν πάντα μπερδέμματα. Στὸ τέλος ὅμως ὑποχώρησα καὶ ἐπήγαμε μαζὺ στὸν πατέρα τοῦ Γιώργου. Ὁ γέρος μᾶς δέχτηκε καλά.

Κι' ἐγώ... ἐγὼ ἔκανα ὅ,τι μπόρεσα γιὰ νὰ πνίξω τὸν πόνο μου. Δὲν ἄφησα νὰ φανῆ τίποτε στὰ λόγια μου καὶ ἐξήγησα πολὺ θαρρετὰ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μας.

Μὰ ὅταν ἐπρόφερα τὸ ὄνομα τῆς 'Αγγέλας, τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε ἔκφραση. Ἀπὸ καλόκαρδο καὶ εὐγενικὸ ποὺ ἦταν, ἔγινε αὐστηρὸ καὶ σκληρό. Μᾶς ζήτησε λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὴν 'Αγγέλα, γιὰ τὴν οἰκογένειά της καὶ ὅταν τὶς δώσαμε μᾶς εἶπε ὅτι δὲν μποροῦσε τίποτε ν' ἀποφασίση ἀκόμα, ὅτι ἔπρεπε νὰ σκεφθῆ, καὶ ὅτι ὁ γυιός του εἶχε ἀκόμα καιρὸ γιὰ νὰ παντρευτῆ.

Τότε τοῦ μίλησα γιὰ τὴν φίλη μου, σὰν νὰ τοῦ μιλοῦσα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Μὲ πειθώ, μὲ εὐφράδεια ποὺ τὸν συνεκίνησαν.

— Δὲν λέγω ὄχι, μοῦ εἶπε τέλος. Ἀφῆστε ὅμως νὰ μιλήσω καὶ μὲ τὸ γυιό μου. Πρέπει νὰ ξέρετε μονάχα, ὅτι ὅταν παντρευτῆ θὰ τοῦ δώσω πενῆντα κολαριστὰ χιλιόφραγκα. Μὰ πρέπει κι' ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρη νὰ τοῦ δώση ἄλλα τόσα...

Τὰ λόγια του αὐτὰ μὲ στενοχώρησαν. Ποῦ θὰ τἄβρισκε, ἡ καϊμένη ἡ 'Αγγέλα, τόσα χρήματα;

Εἶνε φτωχὴ ὅπως κι' ὁ θεῖος της. Ἕνα μικρὸ χτηματάκι ποὺ ἔχει δὲν στοιχίζει παραπάνω ἀπὸ 20 χιλ. φράγκα.

Μά, δὲν ξέρω καὶ γὼ πῶς, μιὰ σκέψη πέρασε ἄξαφνα ἀπ' τὸ νοῦ μου καὶ εἶπα στὸν πατέρα τοῦ Γιώργου:

— Ἠσυχᾶστε κ. Μαγιέ. Ἡ δεσποινὶς 'Αγγέλα θὰ δώση τὴν προῖκα ποὺ ζητᾶτε.

Τὴ στιγμὴ ποὺ φεύγαμε ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου εἶπε στὴν μητέρα μου:

— Ἂν ὁ γυιός μου ἤξερε νὰ ξεχωρίζη καλύτερα τὸ συμφέρον του, δὲν θὰ πήγαινε νὰ ζητήση τὴν εὐτυχία τόσο μακρυά. Ἦταν τόσο εὔκολο νὰ τὴν βρῆ κοντὰ στὴν Λουκία σας!

Ὅταν ἄκουσα τὰ λόγια αὐτὰ λίγο ἔλειψε νὰ πέσω κάτω ἀπ' τὴν ταραχή μου. Μὰ ἔκανα κουράγιο καὶ συγκρατήθηκα. Κουράγιο!... Κουράγιο, φτωχὴ Λουκία!...

Μόλις βγήκαμε ἔξω, ἡ μητέρα μου μὲ ρώτησε ἀμέσως:

— Λουκία, παιδί μου, γιατί εἴπες ψέμματα στὸν κ. Μαγιέ; Τὸν ἐβεβαίωσες, ὅτι ἡ 'Αγγέλα θὰ δώση προῖκα στὸ Γιῶργο, ἐνῶ ξέρεις ὡστόσο πολὺ καλὰ ὅτι εἶνε φτωχή.

— Μαμά, ἀποκρίθηκα στὴ μητέρα μου, εἶνε σωστὸ βέβαια αὐτὸ ποὺ λές. Λησμονεῖς μονάχα ὅτι ἡ 'Αγγέλα εἶνε ἡ πιὸ καλὴ φίλη μου, καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν θὰ παντρευτῶ καὶ δὲν μοῦ χρειάζεται συνεπῶς προῖκα, μπορῶ νὰ τῆς δώσω ἀπὸ τὴν προῖκα μου τὸ ποσὸν ποὺ τῆς χρειάζεται.

Γύρισα συγχρόνως καὶ κύτταξα τὴν μητέρα μου. Τὰ μάτια της ἦσαν γεμᾶτα δάκρυα. Μὲ πῆραν τότε τὰ κλάματα καὶ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατηθῶ ρίχτηκα στὴν ἀγκαλιά της... Ἡ χρυσῆ μου μητεροῦλα μ' ἔσφιξε πάνω στὸ στῆθος της! Τώρα πειὰ τὰ καταλάβαινε ὅλα, καὶ τὴν θυσία μου, καὶ τὴν μεγάλη μου ἀγάπη γιὰ τὴν 'Αγγέλα...»
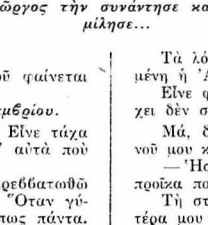
'Ενῶ ἔκανε τὸν περίπατό της, ὁ Γιῶργος τὴν συνάντησε καὶ τῆς μίλησε...